

תת"ע 4140/12/17 - דגן רינה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4140-12-17 מדינת ישראל נ' דגן רינה
תיק חיצוני: 38114822836

כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ	בפני
דגן רינה	מבקשת
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

בפני בקשה להטלת הוצאות כנגד המשיבה.

המבקשת טענה בבקשתה כי הגישה בקשה להישפט והתייצבה לדיון בעניינה על מנת להוכיח את חפותה וכי המשטרה פעלה בעניינה ברשלנות.

המשיבה מתנגדת לבקשה (עיין תגובה מיום 06.05.18).

המאשימה טוענת כי אין מקום להטלת הוצאות, כי דבר החזרה מן האישום הובא לידיעת הנאשמת טלפונית מבלי שהוטרחה להגיע לישיבת ההוכחות שנקבעה וכי הביטול היה בהסכמתה.

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 80 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שהינו המסגרת הנורמטיבית בה עסקינן וזה לשונו:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ה-1982 בסכום שייראה בית המשפט".

הדרישה המקדמית לזכות בפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין, היא כי נאשם יזכה מן האישום נגדו או כי כתב האישום יבוטל.

הדרישה השנייה מציבה בפני המבקש שתי עילות סף חלופיות, למתן פיצוי: הראשונה - כי בית המשפט נוכח שלא היה

יסוד לאשמה, והשנייה - כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

על בית המשפט לאזן בין אינטרסים נוגדים: מחד הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו ומאידך, האינטרס הציבורי שרשויות אכיפת החוק יבצעו תפקידם באופן ענייני וללא מורא.

העילה הראשונה **"שלא היה יסוד לאשמה"**, צרה ודווקנית ביותר, אשר הטוען לקיומה צריך להוכיח מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדתו לדין.

עם זאת, **החלופה השנייה** של **"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"** הינה חלופה גמישה יותר במתכוון, שנועדה לאפשר לשופט מרחב שיקול דעת בפסיקת הפיצויים

דין

למבקשת יוחסה עבירה של עצירת רכב באופן שיש בו הפרעה לתנועה בניגוד לתקנה 71(7) לתקנות התעבורה המהווה ברירת משפט.

לנאשמת עמדו 90 יום לקבל החלטה אם לשלם את הודעת הקנס או להגיש בקשה להישפט.

הנאשמת לא ידעה אם לקחת אחריות ולשלם הודעת הקנס שנקבע בצד העבירה, המהווה ברירת משפט, כי הדו"ח לא היה קריא.

הנאשמת לא פנתה למשטרה בכתב על מנת לקבל העתק דוח קריא כדי לעמוד על הנסיבות ובחרה להגיש בקשה להישפט.

בנסיבות, נקבע מועד למענה ליום 1.1.18 אליו התייצבה הנאשמת.

במועד המענה בחרה הנאשמת לכפור לאחר דין ודברים שהוחלף בינה לבין נציגת המאשימה, והתיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 3.5.18.

ברם, המאשימה בדקה עמדתה וטרם מועד ההוכחות הודיעה לנאשמת כי בדעתה לחזור מאישום וקיבלה לכך הסכמתה טלפונית.

בנסיבות, ועל מנת לחסוך את התייצבות הנאשמת הודיעה ביום 17.4.18 ב"כ המאשימה עמדתה לבית המשפט וניתנה החלטה על ביטול כתב האישום, בהסכמה וללא צו להוצאות, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון.

מהודעת הנאשמת עולה כי ב"כ המאשימה אכן שוחחה עמה טרם הדיון וקיבלה הסכמתה הטלפונית, לביטול האישום.

מבקשת הנאשמת גם עולה כי ב"כ המאשימה ציינה בפני הנאשמת כי נוכח עמדתה המוסכמת מתייתר הצורך להתייצב

לבית המשפט.

הנאשמת לא מצאה לנכון לסייג את הסכמתה לביטול כתב האישום בין אם בעל פה או בכתב, סמוך לשיחת הטלפון עם ב"כ המאשימה.

הבקשה לביטול האישום לא לוותה הנמקה לנסיבות החזרה מהאישום.

הטענה לפיה המשטרה התרשלה בייחוס הדוח טעונה הוכחה.

בנסיבות שהיו בפני בית המשפט ונוכח היעדר הנאשמת, סמך בית המשפט על הצהרת ב"כ המאשימה והורה כאמור על ביטול האישום בהסכמה, ללא צו להוצאות.

אם הנאשמת התכוונה להגיש בקשה להטלת הוצאות היה עליה להודיע על כך למאשימה במעמד השיחה ביניהן כדי שגם המאשימה וגם בית המשפט ידעו על הסתייגותה זו של הנאשמת.

שיקולי המאשימה לחזרה מאישום אינם ידועים, לא מן הנמנע כי הם נובעים בין היתר משיקול של העדר אינטרס ציבורי ולא דווקא העדר ראיות.

לא ניתן לקבוע כי לא היה יסוד לאשמה (סעיף 80(א) לחוק העונשין).

ההודעה על הביטול ניתנה בהסכמה, הביטול הוא לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ ותוצאתו אינה זיכוי.

אין מקום לפסיקת הוצאות גם לא לפי החלופה השנייה של סעיף 80 לחוק העונשין "נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי" (סעיף 80(ב) לחוק העונשין).

נוכח כל האמור לעיל ובשים לב גם לנוסח החלטת בית המשפט מיום 17.4.18 (שם נקבע כי ביטול כתב האישום הוא ללא צו להוצאות), אין מקום להיענות לבקשה.

הבקשה נדחת.

ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ח, 16 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

